

Magyarország Alkotmánybírósága

Budapest

Pf: 773.

1535

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/300-0/2014.
Érkezett:	2014 FEBR 13.
Példány:	1
Melléklet:	3 db
Kezelőiroda:	P

Tárgy: Alkotmányjogi panasz

2014 FEBR 03

32/

P23 138/2011

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Németh Ilona

II.r. alperes, a

I. rendű és a

II. rendű felperesek által a Szegedi

Városi Bíróság előtt ellenem indított 26.P.23.138/2011.sz lévő perben 8. ssz. alatt hozott ítélet - amely a Szegedi Törvényszék 4.Pf.20.697/2013/9. sz. alatt hozott ítéletével emelkedett jogerőre - kapcsán csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm útján törvényes határidőn belül

alkotmányjogi panasszal

élek és indítványozom, hogy a T. Alkotmánybíróság állapítsa meg a Távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII.tv. 3.§ g. pontjának, továbbá ugyanezen törvény 44 §. 3. bekezdésének, valamint Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzata 16/2003 (IV.30) Kgy. Rendelete 33.§ (1.) bekezdésének alaptörvény ellenességét, és semmisítse meg a hivatkozott rendelkezéseket visszamenő hatállyal. Kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a megsemmisíteni kért rendelkezések a fentebb hivatkozott számú ügyben, továbbá az ezen felek között ugyanezen jogalap tekintetében keletkezett korábbi ügyekben

Releváns alaptörvényi és törvényi rendelkezések: A Távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII.törvény, továbbá Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzata 16/2003 (IV.30) Kgy. Rendelete támadott rendelkezései.

Az Alaptörvény releváns, az előzőekben hivatkozott szabályozás következtében sérelmet szenvedett rendelkezései:

Az Alaptörvény XIII. cikkének (1.) bekezdése

– Mindenkinnek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

– Jogbiztonság elve: (alapvetés T.cikk (3) bek. – Jogszabály nem lehet ellentétes az alaptörvénnyel.

Az Alkotmánybíróság 24.cikk c, pontja alapján alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja az egyedi ügyben alkalmazott jogszabálynak az Alaptörvénnyel való összhangját:

A 24. cikk d. pontja alapján alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját.

Az Alaptörvény 28. cikke alapján - A bíróságok a jogalkalmazások során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával, és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. –

Nyilatkozom, hogy az alkotmányjogi panasz indítványom, illetőleg személyes adataim nyilvánosságra hozatalához hozzájárulok.

Az Alkotmánybíróság hatásköre jelen ügyben elsődlegesen az Alaptörvény 24. cikk (2) és (3) bekezdésén alapul, amely kimondja:

c) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja az egyedi ügyben alkalmazott jogszabálynak az Alaptörvénnyel való összhangját;

d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját;

a) 37 a (2) bekezdés b), c), e) és f) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes jogszabályt vagy jogszabályi rendelkezést;

b) a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést;

Az Alkotmánybíróság hatásköre jelen ügyben továbbá a 2011. évi CLI tv. (Abvt.) 26. § (1) és (2),

bekezdésén, 27.§., 28.§., 29.§-ain, és 30.§ (5) bekezdésén alapul, amely kimondja:

26. § (1) Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán

a) az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és

b) jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

(2)¹² Az (1) bekezdéstől eltérően, az Alkotmánybíróság eljárása kivételesen akkor is kezdeményezhető az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja, illetve az Alaptörvény VII. cikk (2) bekezdése alapján, ha

a) az alaptörvény-ellenes jogszabály rendelkezésének alkalmazása vagy hatályosulása folytán közvetlenül, bírói döntés nélkül következett be a jogsérelem, és

b) nincs a jogsérelem orvoslására szolgáló jogorvoslati eljárás, vagy a jogorvoslati lehetőségeit az indítványozó már kimerítette.

27. § Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

28. § (1) Az Alkotmánybíróság a 27. §-ban meghatározott bírói döntés felülvizsgálatára irányuló eljárásban a 26. § szerinti, jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját illető vizsgálatot is lefolytathatja.

(2) Az Alkotmánybíróság a 26. § alapján indítványozott eljárásban a bírói döntés alkotmányosságát is vizsgálhatja.

29. § Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.

(5) Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszról ésszerű határidőn belül hoz döntést

Az indítványban kifogásolt jogszabályhelyek Alaptörvénnyel való összhangjának felülvizsgálata nem esik az Alaptörvény 37. Cikk (4) bekezdésébe foglalt hatáskörszűkítő rendelkezés hatálya alá.

A fentebb hivatkozott számú ügyben a támadott jogszabályi rendelkezések mechanikus alkalmazásával mindezen, Alaptörvényben meghatározott követelmények messzemenően sérültek.

Kérem, hogy jelen ügyet egyesíteni szíveskedjék az Alkotmánybírósághoz már benyújtott IV/1278-1/2013. sz. alatti alkotmányjogi panasszal. Tekintettel arra, hogy mint a felek, mint pedig a tényállás és a jogalap, valamint a megsemmisíteni kért rendelkezések ugyanazok, (kizárólag a marasztalási összeg különbözik) így célszerű ezen ügyek egyesítése.

Nyilatkozom, hogy sem jelen, sem pedig a már korábban benyújtott, fentebb hivatkozott számú alapügy kapcsán sem perújítási, sem felülvizsgálati eljárást nem kezdeményeztem.

Indokolás:

Álláspontom szerint a [REDACTED] sz. alatti felperesnek nem én tartozom.

A Szeged. [REDACTED] sz. alatti lakóingatlan csak fele részben vagyok tulajdonosa, melyet árverés hatályával vettem át lakottan.

Az általam megszerzett 1/2 tulajdoni hányadot a végrehajtó még nem adta birtokomba, a teljes ingatlant jelenleg is [REDACTED] másik tulajdonostárs, és házastársa, [REDACTED] és a velük közös háztartásban élő gyermekek birtokolják és használják, ennél fogva jelen jogi állapot szerint nem is vagyok jogosult ott lakni vagy tartózkodni. Tekintettel arra a tényre, hogy csak 1/2 tulajdoni hányad került árverésre és az ingatlan lakott állapotú volt, a Vht. szerint nem is lehetett másként kitűzni az árverést, csak lakottan. Figyelemmel arra a körülményre, hogy csak 1/2 tulajdoni hányadot vettem át árverés hatályával, és a másik 1/2 tulajdoni hányad jelenleg is [REDACTED] tulajdonostárs tulajdonát képezi, így a végrehajtó mindaddig nem is adhatja birtokomba az általam átvett 1/2 tulajdoni hányadot, míg azon a másik tulajdonostárs tulajdonjoga fennáll, amely alapján birtokolja és használja nem csak saját 1/2 tulajdoni hányadát, hanem az egész ingatlant, lévén az ingatlan természetben nem megosztható.

Mivel ezen ingatlan van másik tulajdonostársa, aki a fentiek szerint vele együtt lakó hozzátartozóival kizárólagosan birtokolja és használja ezen ingatlant, így álláspontom szerint a távfűtés és a meleg víz szolgáltatás díját is kizárólag ő köteles megfizetni, hiszen én nem vagyok jogosult a birtoklásra, illetőleg használatra és hasznok szedésére. Álláspontom szerint gyakorlati hatását illetően ugyanaz a helyzet, mint haszonélvezeti jog, vagy özvegyi jog esetén, amikor a tulajdonosnak csak rendelkezési joga (nudum ius) van, míg a birtoklás, a használat, és a hasznok szedésének joga a haszonélvezőt, illetve az özvegyi jog jogosultját illeti meg.

Tehát, tulajdonosi jogaim azon részjogosítványai (birtoklás, használat, hasznok szedése) jogszabály alapján nem tudok élni, amelyek alapján én fogyasztó lehetnék, hiszen ezek a jogok számomra csak a birtokba adással nyílnak majd meg. Azért sem lehetek fogyasztó álláspontom szerint, mivel a szolgáltatás megszüntetését is hiába kértem a szolgáltatótól, erre azt a választ kaptam, hogy ez nem lehetséges, tehát ilyen vonatkozásban nem vagyok

fogyasztónak tekinthető, míg a díjfizetési kötelezettség vonatkozásában felperesi álláspont szerint fogyasztónak minősülők.

A távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. tv. § g. pontja továbbá ugyanezen törvény 44 §. 3. bekezdése valamint Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzata 16/2003 (IV.30) Kgy. Rendelete 33.§ (1.) bekezdése alapján az ingatlan tulajdonosa szükségképpeni fogyasztónak illetve felhasználónak minősül. Álláspontom szerint ezek a rendelkezések sértik az Alaptörvényt, mivel a tulajdonosnál nem differenciának a tulajdonjog részjogosítványai között, amelyek a gyakorlatban több esetben szétválnak egymástól és különböző személyeket illetnek meg. Ezen hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján a tulajdonost nyilvánvalóan csak akkor lehetne szükségképpeni fogyasztónak illetve felhasználónak tekinteni, ha a tulajdonjog teljessége illeti meg. Amennyiben csak rendelkezési joga van, úgy a birtoklásra és használatra (hasznok szedésére) jogosult személyt kell szükségképpeni fogyasztónak illetve felhasználónak tekinteni. Tehát ezen jogszabályok nem tartalmazzák azt a szükségszerű kivételt, hogy amennyiben jogszabály alapján a birtoklás és használat (hasznok szedése) más személyt (vagyis nem a tulajdonost) illeti meg, úgy ez esetben a birtoklásra és használatra (hasznok szedésére) jogszabály által feljogosított személyt kell szükségképpeni fogyasztónak, illetve felhasználónak tekinteni.

Álláspontom szerint - mivel a fentiekben kifejtettek miatt csak rendelkezési jogom alapján én nem minősülhetek szükségképpeni fogyasztónak, illetve felhasználónak - így nem is terhelhetnek azok a kötelezettségek, amelyek a fogyasztót terhelik. Nem csak a természetes igazságérzettel, de véleményem szerint a józan ésszel is ellentétes az az álláspont, hogy a tulajdonostárs a tulajdonjogának tartalmát illető jogokkal a jelen tényállásra vonatkozó jogi szabályozás miatt nem élhet, viszont valamennyi kötelezettség terheli. Számomra elfogadhatatlan az a felfogás, hogy pusztán azon tény miatt, hogy én egy ingatlannak kizárólag rendelkezési joggal bíró tulajdonosa (jelen esetben tulajdonostársa) vagyok, én vagyok köteles fizetni mások helyett olyan szolgáltatásokért, amelyeket nem vitásan – jelen ügyben felperes által is elismerten – nyilvánvalóan más személyek vettek igénybe. Ezt a körülményt nem teszi igazságossá, ésszerűvé, de véleményem szerint még jogszerűvé sem az a tény, hogy a távhőszolgáltatásra vonatkozóan speciális jogszabály létezik (2005. évi XVIII.tv. a távhőszolgáltatásról és Szeged Megyei Jogú Város 16/2003 (IV.30) Kgy. Rendelete amelyek gyakorlatilag a tulajdonos objektív felelősségét mondja ki. A szabálysértési eljárásban bevezetett objektív felelősség is ismer kimentési okokat, amennyiben a tulajdonos (üzembentartó) megnevezi a szabálysértés elkövetőjét, illetőleg a szabálysértés elkövetője elismeri az elkövetés tényét. Jelen esetben a szolgáltató részéről nem volt vitatott, hogy ezt a szolgáltatást kik vették igénybe hiszen a perben azonos tényelődást tettünk. Hasonló helyzet állhat elő pl. gépjárművek esetében amikor a tulajdonos és az üzemben tartó elkülönül. Nyilvánvaló, hogy a tulajdonos nem felelhet az üzemben tartó által igénybe vett szolgáltatások (pl. úthasználati díj, egyéb költségek) megfizetéséért vagy az üzemben tartó által elkövetett szabálysértésekért csupán azon az alapon, hogy a gépjármű törzskönyvében ő (pl. lízingbe adó) szerepel tulajdonosként. Nyilvánvaló, hogy jelen tényállás esetén is kimentési ok kellene hogy legyen az a tény, hogy a birtoklás és használat (hasznok szedése) joga jogszabály alapján nem a rendelkezési jog jogosultját illeti meg. Természetesen

ez a kimentés csak a jogszabály által előidézett esetekre vonatkozna, hogy színlelt szerződéssel kötelmi jogviszonyok alapján ne lehessen kijátszani a jogszabály eredeti célját. A szolgáltatót nyilvánvalóan elsődlegesen, sőt kizárólagosan az érdekli, hogy a szolgáltatás ellenértékét megkapja. Az a körülmény, hogy ezt ki fizeti meg, a szolgáltató szempontjából teljesen közömbös, azzal az indokolással, hogy a tényleges fogyasztó, illetve felhasználó helyett teljesítő személy az általa teljesített ellenszolgáltatás megtérítését követelheti attól, aki helyett teljesített. A szolgáltatót a legkevésbé sem érdekli az a körülmény, hogy a díjfizetést ténylegesen teljesíteni kényszerülő, és csak a rendelkezési joggal bíró tulajdonos érvényt tud-e szerezni jogos követelésének a szolgáltatást ténylegesen igénybe vevő fogyasztóval, illetve felhasználóval szemben. Ezekben az esetekben nyilvánvalóan olyan, a tulajdonost sújtó joghátrány áll elő, amely ezen jogi szabályozást alapul véve vagy csak nagy nehézséggel, vagy egyáltalán nem orvosolható. Ilyen joghátrány pedig jogállamban nem megengedhető a birtoklás és használat jogával jogszabály alapján nem bíró tulajdonosok (csupán rendelkezési jog jogosultjai) sérelmére pusztán azon az alapon, hogy a szolgáltatók – mindegy, hogy kitől – de biztosan megkapják a szolgáltatásuk ellenértékét.

Erre a tényállásra ugyanis álláspontom szerint a vonatkozó törvény, illetőleg annak ezen rendelkezései nem alkalmazhatóak, hiszen egész más az a tényállás, amikor valamely bérlő, használó, szívésségi használó stb.. a tulajdonos hozzájárulásával birtokolja, illetve használja az adott ingatlant akár ingyenesen, akár ellenérték fejében. Ez esetben ugyanis a más által történő birtoklás és használat a tulajdonos akaratából történik, tehát a tulajdonos nem vitásan felel a távhőszolgáltatás ellenértékének megfizetéséért, függetlenül attól, hogy ténylegesen ki birtokolta, illetve használta az adott ingatlant az ő hozzájárulásával. Jelen per tényállása azonban ettől lényegileg eltér, és mint arra fentebbiekben már utaltam, gyakorlatilag ugyanaz a helyzet mint haszonélvezet, vagy özvegyi jog esetén, amikor a haszonélvező ill. özvegyi jog jogosultja a tulajdonos akaratától függetlenül jogosult az ingatlant birtokolni, használni, és hasznait szedni. Jelen esetben tehát nem az én akár kifejezett, akár hallgatóságos hozzájárulásommal történik a más által megvalósított birtoklás illetőleg használat, hiszen ezek a jogok engem jelen idő szerint jogszabály alapján még nem is illetnek meg.

Egy ilyen tényállás azt is eredményezheti, hogy a tulajdonos (tulajdonostárs) súlyos joghátrányt szenvedhet az ellene megindított végrehajtási eljárás során, vagy akár el is veszítheti a saját tulajdonát (tulajdoni hányadát) amennyiben nem képes, vagy nem hajlandó a birtoklásra illetőleg használatra jogosult személy helyett teljesíteni a szolgáltatónak. Amennyiben a birtoklásra, illetőleg használatra jogosult személy rosszhiszemű és a joggal súlyosan visszaélve olyan magatartást tanúsít, hogy szándékosan nem fizeti az adott ingatlanra vonatkozó, általa igénybe vett szolgáltatások ellenértékét, a tulajdonos ellen végrehajtási eljárás indulhat, amelynek keretében elérverezhetik a tulajdonos (tulajdonostárs) tulajdonát (tulajdoni hányadát). Mind jelen ügy tényállása, mind a való életben számos esetben előfordult eset bizonyítja, hogy rosszhiszemű és az élőködésre életvitelszerűen berendezkedő, joggal visszaélő személyek magatartása következtében áll elő az a helyzet, hogy a tulajdonos ellen kerül végrehajtási eljárás lefolytatásra (munkabér, egyéb járandóság letiltása, bankszámláról történő inkasszó, ingó illetve ingatlan árverés.). Nyilvánvaló, hogy sem a Polgári Törvénykönyvnek, sem a Végrehajtási törvénynek nem lehet az a célja, hogy

ilyen helyzetek adódhassanak elő, hogy egyes személyeknek gyakorlatilag csak jogaik, a fenti tényállás szerinti tulajdonosoknak (tulajdonostársaknak) csak kötelezettségeik legyenek. Alapvető jogi elv ugyanis a jogok és kötelezettségek egyensúlya, azok összhangban (sőt ha lehetséges egyensúlyban) kell, hogy álljanak. Jelen tényállás szerint az ingatlant birtokló és használó személyek jogai és a tulajdonos (tulajdonostárs) kötelezettségei között áthidalhatatlan szakadék van. Hiszen a Végrehajtási törvénynek is az a célja, hogy a végrehajtást kérők jogos követeléseikhez hozzájuthassanak. Ennek végső eszköze – amennyiben a többi végrehajtási eszköz nem vezet eredményre – az ingatlan végrehajtás. Az ingatlan árverési vevője nyilvánvalóan nem azzal a szándékkal veszi meg az adott ingatlant, (tulajdoni hányadot), hogy azt a korábbi tulajdonos adós, és vele együtt lakó hozzátartozói még hosszú ideig, adott esetben évekig birtokolják és használják – úgy, hogy az ingatlant továbbra is birtokban tartó személyek az árverési vevőnek egy fillér használati díjat sem fizessenek, és ezen időszakban tetemes összegű rezsiköltségeket halmozzanak fel, amelyeket a szolgáltatók felé szintén nem fizetnek meg, és amelyeket a szolgáltatók az árverési vevőtől követelnek – továbbá nyilvánvalóan azt sem akarja, hogy ezen rosszhiszemű személyek helyett fizesse meg mindezeket a költségeket, és amennyiben az árverési vevő erre nem képes vagy nem hajlandó, akkor ellene folytassanak végrehajtási eljárást és esetleg tőle árverezzék el a törvényesen megszerzett tulajdonát (tulajdoni hányadát). Ez egyértelműen ellentétes a végrehajtási eljárás céljával, hiszen így – árverési vevő híján – a végrehajtást kérők sem tudnak hozzájutni jogos követelésükhöz. Jelen ügy tényállása is egy korábbi ügyből fakadt, amely a Szegedi városi Bíróság előtt P.20.343/2006 sz. alatt volt folyamatban, amely ügyben a Szegedi Városi Bíróság hivatkozott számú ügyben hozott ítéletével, illetőleg a Csongrád Megyei Bíróság Pf.21.244/2006. sz. ügyben hozott helyben hagyó jogerős ítéletével részemre több mint 2.000.000.- Ft összegű használati díjat és ennek kamatait, valamint perköltséget ítélt meg azért, mert [REDACTED] [REDACTED] több mint 5 és fél éven keresztül rosszhiszemű jogcím nélkül lakáshasználóként birtokolta és használta akaratom ellenére a tulajdonomat képező Szeged, Nyitra u. 17. sz. alatti lakóingatlant, ahol az utolsó másfél évben – hasonlóan jelen ügy tényállásához – semmilyen rezsiköltséget nem fizetett sem ő, sem pedig [REDACTED] aki akkor már élettársa volt, később házastársa lett. Én kizárólag ezen jogerős bírói ítélettel megállapított követelésem érvényesítése miatt kezdeményeztem [REDACTED] adós ellen végrehajtási eljárás indítását, mivel önként egyetlen fillért sem fizetett meg részemre. Mivel azonban [REDACTED] megvásárolták a jelen perbeli Szeged [REDACTED] sz. alatti ingatlant fele-fele arányban, a végrehajtó [REDACTED] adós 1/2 tulajdoni hányadát lefoglalta, és árverésre tűzte ki. Az ügyben két sikertelen árverést követően értesítette a végrehajtó valamennyi végrehajtást kérőt, hogy az ingatlant árverés hatályával átvehetik. Ezzel a lehetőséggel élve vettem át árverés hatályával a [REDACTED] [REDACTED] tulajdonát képező 1/2 tulajdoni hányadot követelésem beszámításával. Számomra egyszerűen nem maradt más lehetőség, lévén, hogy [REDACTED] adósnak sem jövedelme, sem egyéb végrehajtható vagyona nem volt. Ezen 1/2 tulajdoni hányad tulajdonjogának megszerzésével is csak költségem merült fel, ebből ezidáig egyetlen fillér jövedelmem nem származott, ellenben a szolgáltatók (jelen per felperese, és a társasház közös képviselője) rajtam követelik azon szolgáltatások ellenértékét, amelyeket – ezen szolgáltatók által is elismerten – nem én, hanem [REDACTED] tulajdonostárs, és házastársa [REDACTED], valamint a velük közös háztartásban élők vettek igénybe. A Polgári Törvénykönyv 368. § (3) bek. rendelkezik a

hasznok szedéséről, és a kárveszély viseléséről, amely egyértelműen az ingatlan birtokba vételéhez kötődik. Tehát a távhőszolgáltatásról szóló törvény 44.§-ának vonatkozó rendelkezései a Polgári Törvénykönyv ezen rendelkezéseivel is ellentétben állnak. Az a körülmény, hogy speciális jogszabály létezik bizonyos területek szabályozására, még nem teszi sem igazságossá, sem ésszerűvé, de véleményem szerint még jogszerűvé sem az adott speciális jogszabály valamennyi rendelkezését, hiszen nem vagyok köteles idegen személyek eltartásához közvetve és részben sem (a rezsiket helyettük fizetve quasi lakhatási hozzájárulás formájában sem) hozzájárulni és így módon ezen személyek ingyen lakhatását lehetővé tenni. Álláspontom szerint mind a távhőszolgáltatásról szóló törvény, mind pedig a társasházakról szóló törvény bizonyos rendelkezései, ezen szolgáltatók lobbieréseinek hatására születtek, és a fentiek szerint ellentétesek, mind a Végrehajtási törvény céljával, mint a Polgári Törvénykönyv rendelkezéseivel. Mindezeket túl azonban a távhőszolgáltatásról szóló törvény általam vitatott rendelkezései (továbbá a társasházakról szóló törvény szintén jelen tényállásra vonatkozó részei) ellentétesek mind a korábbi Alkotmány, mind pedig a jelenleg hatályos Alaptörvény rendelkezéseivel. Mind a korábbi Alkotmány, mind pedig a jelenleg hatályos Alaptörvény védi a tulajdonjogot. „Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.” (Alaptörvény XIII.cikk (1)) Ebből fakadóan nyilvánvalóan a tulajdonjog részjogosítványait is védi. A szolgáltatóknak a teljesítéshez fűződő egyéb esetekben nem vitásan jogos érdeke nem élvez ilyen alkotmányos / Alaptörvényben biztosított) védelmet. Az Alaptörvény 28. cikke egyértelműen kimondja a következőt: „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával, és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek, és a közjónak megfelelő erkölcsi és gazdasági célt szolgálnak.”

Fenti tényállás alapján nyilvánvaló, hogy mind a távhőszolgáltatásról szóló törvény jelen ügyre alkalmazott rendelkezései, mind pedig a társasházakról szóló törvény jelen ügyre vonatkozóan alkalmazott rendelkezései ezen Alaptörvényi szabályozásba ütköznek. Az olyan jogi szabályozás ugyanis, amely lehetővé teszi, hogy a jogszerű tulajdonos szenvedjen el végrehajtást és az ezzel járó sérelmeket, és akár elveszítse a tulajdonát is más, rosszhiszemű, joggal való visszaélést megvalósító személyek magatartása miatt, az a jogi szabályozás álláspontom szerint egy jogállamban elfogadhatatlan, és nem összeegyeztethető az Európai Közösség jogrendjével sem. A hivatkozott számú alapügyet álláspontom szerint nem csupán a Távhőszolgáltatásról szóló törvény és Szeged Megyei Jogú Város önkormányzatának rendelete mechanikus alkalmazásával, hanem egyidejűleg a Polgári Törvénykönyv rendelkezésének figyelembe vételével kellett volna eldönteni, annál is inkább, mert a Távhőszolgáltatásról szóló törvény 44§. (3) bek. a tulajdonos felelősségét egyszerű (sortartó) kezesként határozza meg. Jelen ügy tényállásának nem az a lényege, hogy a perbeli ingatlant ténylegesen nem birtokoltam és nem használtam, hanem az, hogy erre törvény alapján (Vht.) nem is volt jogom.

Lévé, hogy az ingatlannak csak felét szereztem meg árverés hatályával és lakottan, a másik - a birtokban lévő - tulajdonostárs jogosult a birtoklásra és a használatra mindaddig, amíg a végrehajtó az ingatlant nekem birtokba nem adja. Tekintettel arra a tényre, hogy az ingatlan

természetben nem osztható meg a birtokba adás csak akkor történhet meg, amikor az ingatlan másik felét is megszerzem. Ettől az időponttól kezdve illet meg engem a birtoklás, a használat és a hasznok szerzésének joga, ezen időpontig csak a rendelkezési jog, a nudum ius illet meg. Az első és másodfokú ítéletek indokolásában fellelhető azon hivatkozás, hogy én arra tekintettel vitatom fizetési kötelezettségem fennálltát, hogy a perbeli ingatlant nem én birtokoltam és használtam nem tükrözi az ügy lényegét, hanem inkább félre értelmezi azt. Ennek a kitételnek akkor volna jelentősége, hogyha jogom lett volna - vagy jelen idő szerint már jogom lenne - az ingatlan (jelen esetben az ingatlan 1/2 tulajdoni hányada) birtoklására és használatára. Ez esetben ugyanis, ha a tulajdonost (tulajdonostársat) ezen jogok megilletik, akkor a tulajdonos (tulajdonostárs) akaratától függ, hogy gyakorolja, vagy sem ezen jogokat, vagyis saját döntése alapján - akár üresen hagyva - nem birtokolja és használja az ingatlant, vagy saját maga birtokolja és használja, avagy ezen jogok gyakorlását akár ingyenesen, akár visszerhesen másnak átengedi, tehát mindenképpen a tulajdonos akaratától függő döntésről van szó. Ez esetben a tulajdonos nem vitásan felel a szolgáltatónak a távhő és melegvíz ellenértékének megfizetéséért. Ezen ügy tényállása azonban ettől lényegileg eltér. Jelen esetben azonban az én akaratomtól függetlenül birtokolja és használja más személy az ingatlant, mivel ez a jog jelen idő szerint nem engem illet meg. Elképzelhető, hogy ez a fajta tényállás nem túl gyakori, azonban ha csak egyetlen eset is előadódhat - mint jelen ügy bizonyítja, hogy elő is adódik - akkor sem egyeztethető össze az Alaptörvénnyel és a korábbi Alkotmánnyal sem olyan jogi szabályozás amely a tulajdonos (tulajdonostárs) kárára bármely szolgáltatót olyan előnybe hoz, amelynek következtében a tulajdonos (tulajdonostárs) elveszítheti a tulajdonát (tulajdoni hányadát) vagy egyéb súlyos joghátrányt (az egyéb vagyonára vezetett végrehajtást kénytelen elszemvedni) csak azért, mert nem hajlandó vagy nem képes olyan szolgáltatás ellenértékét a szolgáltatónak megfizetni, amelyet nyilvánvalóan nem a tulajdonos (tulajdonostárs) vett igénybe, hiszen nem is vehette azokat igénybe, mivel az előzőekben kifejtettek alapján arra törvény rendelkezése folytán nem is volt joga. Az ilyenfajta szabályozás - érintsen bár csekély számú tulajdonost (tulajdonostársat) - mindenképpen olyan súlyos igazságtalanság amely ezen érintett személyek vonatkozásában iustismordnak tekinthető. Az Európai Közösség tagállama ilyen jogi szabályozást következmények nélkül nem hozhat, végső soron az állam ezért kártérítési felelősséggel tartozik, ugyanis az Európai Közösség joga szerint jogalkotással is lehet kárt okozni.

Nem elfogadható számomra mindezt azon bírósági álláspont sem, amely arra is hivatkozva ad helyet a felperesi keresetnek, hogy nekem visszkereseti igényem támad az ingatlan használóival szemben, amennyiben helyettük kell teljesítenem. Ez a visszkereseti jog ugyanis a jelen ügy tényállása és más hasonló tényállások esetében pusztán elméleti lehetőség, gyakorlati behajtásra nincs esély, hiszen az ingatlant birtokló személyek végrehajtható vagyonnal nem rendelkeznek, csak olyan ingóságok képezik a tulajdonukat, amelyek mentesek a végrehajtás alól, végrehajtható jövedelmük szintén nincs, mivel vagy nem, vagy csak illegálisan vállalnak munkát, így felderíthető jövedelmük sincs. Jelen esetben tehát az engem illető visszkereseti jogra mondaná [REDACTED] professzor úr, hogy az nem más, mint "írott malaszt". Az a bírósági gyakorlat súlyosan sérti a tulajdonosok (tulajdonostársak) törvényes érdekeit és alaptörvényben biztosított jogát, hogy a teljesíteni képes tulajdonos (tulajdonostárs) köteles helyt állni a nem fizető tulajdonostársak, illetőleg használók helyett,

és a bíróság nagyvonalúan arra hivatkozik, hogy visszkereseti joga van a más helyett teljesítő tulajdonosnak (tulajdonostársnak) Amennyiben mégsem sikerül jogos követelésének érvényt szereznie, akkor ez az ő baja, ennek következményeit ő viseli. Ilyen gyakorlat és különbségtétel az egyes jogalanyok között – azaz, hogy egyes személyekkel szemben hozott határozatok végrehajthatóak pusztán azon az alapon, hogy az adott személy rendelkezik végrehajtható vagyonnal, míg más személyekkel szemben hozott határozatok nem (csupán azért mert ezek a személyek életvitelszerűen élőködésre rendezkedtek be) álláspontom szerint egy jogállamban – és Magyarország legalábbis de iure az - megengedhetetlen.

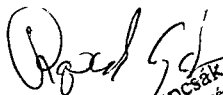
Álláspontom szerint ezt a kockázatot – lévén ez a szolgáltatás körébe tartozó üzleti kockázat – a szolgáltatóknak kell viselniük, tekintve, hogy azok jóval nagyobb anyagi erővel és érdekérvényesítési képességgel rendelkeznek – lásd kilobbizott távhőszolgáltatásról szóló jelenleg hatályos törvény, amely gyakorlatilag a tulajdonos objektív felelősségét írja elő kimentési lehetőség nélkül - mint egy-egy egyéni tulajdonos (tulajdonostárs). A szolgáltatók számára ez gyakorlatilag semmilyen többlet teherrel nem járna, hiszen az ingatlanok tulajdoni lapján feltüntetésre kerül a haszonélvezeti jog, vagy özvegyi jog, így az a szolgáltatók részére egyszerűen látható és megismerhető. Jelen ügy tényállása pedig a szolgáltatók részére megismerhető oly módon, hogy arra a rendelkezési jog jogosultja - akár peres eljárásban - hivatkozik. A távhőszolgáltatásról szóló jelenleg hatályos törvény hivatkozott rendelkezései a szolgáltatók részére olyan indokolatlan egyoldalú előnyöket biztosítanak a jóhiszemű tulajdonosok (tulajdonostársak) hátrányára, sőt kárára, amely semmilyen alkotmányos, ill. európai közösségi jogelvvel ill. jogintézménnyel nem igazolhatóak, az ellenkezője azonban – mármint a tulajdonjog védelme – annál inkább alátámasztott.

Fentiek alapján indítványozom, hogy a T. Alkotmánybíróság állapítsa meg a Távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII.tv. 3.§ g. pontjának, továbbá ugyanezen törvény 44. §. 3. bekezdésének, valamint Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzata 16/2003 (IV.30) Kgy. Rendelete 33.§ (1.) bekezdésének alaptörvény ellenességét azokban az esetekben , amikor jogszabály alapján a tulajdonosnak (tulajdonostársnak) kizárólag rendelkezési joga van, míg a birtoklás, használat (hasznok szedése) joga más személyt (személyeket) illet meg., és semmisítse meg a hivatkozott rendelkezéseket visszamenő hatállyal. Kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a megsemmisíteni kért rendelkezések a fentebb hivatkozott számú, egyesíteni kért ügyekben, továbbá az ezen felek között ugyanezen jogalap tekintetében keletkezett korábbi ügyekben (a konkrét ügyek csupán a marasztalásösszepszerűségében különböznek, egyébként teljesen azonosak) nem alkalmazhatóak.

Bátmonostor, 2014. január 28.

Tisztelettel:

Képviselőtében:

Dr. Rápcsák Gábor
ügyvéd
6500 Baja, Kossuth L. u. 2-4
Adószám: 78601066-1-23
Tel.: 30/525-0555

Németh Ilona sk.

indítványozó